

Открояваше се пустинята въ моя погледъ като гробища и нѣкакъвъ страхъ ме обземаше, кога си помислѣхъ, че ако нѣкога не си знамъ урока могатъ да ме изпратятъ за наказание тукъ!

Какви наивни прѣживѣвания и какви очарования пазятъ за мене тѣ! То бѣше тѣй отдавна, а сж желаніята тѣй свѣжи!

Онова което нѣкога ми се струваше блѣно, днесъ е дѣйствителностъ.

Азъ съмъ въ пустинята! — не прилича ли на приказка!

... Пѣсъкъ, пѣсъкъ и пѣсъкъ! И надъ тия пѣсъци се извило необятно блѣдо, лжчезарно небе... Гдѣ захващатъ пѣсъцитѣ? Кждѣ се свършватъ пѣсъцитѣ — не може да обхване окото на пръвъ погледъ. Изпърво нѣщо взема очитѣ и ако човѣкъ не знае, че е въ пустинята — не би разбралъ какво вижда... Това сж хаусни простори, смрѣжени отъ нѣкакъвъ лекъ ефиренъ пушекъ, който е задавилъ небе и земя... Това сж сѣнки на смъртта, която не се вижда, но се чувствува въ всѣка пѣсечинка, въ всѣки лжхъ — това е хаоса, когато не е била отдѣлена твърдъта отъ небето... Очитѣ гледатъ нѣ какви миражи, сѣнища...

Първиятъ мигъ пустинята се чувствува, а не се вижда; по-послѣ тя се отпуска съ своята стихийностъ като кошмаръ и чакъ кога окото посвикне, кога се постъзме — като изъ мъгла почватъ да се открояватъ прѣдѣлитѣ на твърдъта и небето.

Въ далечинитѣ почватъ да се открояватъ плешиви ниски хълмове, чиито падини, вълнообразно се прѣливатъ въ пѣсъчливи поляни и далечъ-далечъ се отсичатъ кждрави скали, край които като